

(Versió per a 25 personatges)

El misteri de la Venus de Racadam

(Versió per a 25 personatges)

Vicente Cañón

© Dibujo portada: David Pelayo de la Fuente Ferrera.
Correcció: Magda Guillén Gómez

A partir dels 12 anys

El misteri de la Venus de Racadam
Teatre juvenil
Copyright © Vicente Cañón
2019 Tarragona

SINOPSI:

Els llibres i les pel·lícules d'aventures són els preferits de Joel. La nit anterior al seu aniversari rep un regal molt estrany dels seus pares, que no podran estar presents a la festa del seu fill; es tracta de la Venus de Racadam. Des del precís moment en què la misteriosa escultura apareix, no deixaran de passar coses d'allò més estranyes. Joel i un grup d'amics hauran de sortejar perills i viuran una aventura al·lucinant.

*L'obra està pensada per a vint personatges però la quantitat de nens i nenes que poden intervenir en l'obra és relativa, ja que gairebé tots els personatges poden ser doblats. Per exemple, en lloc de cinc amics, cap la possibilitat que hi hagi sis o set; i també podria intervenir un nombre major d'agents del F.B.I. O, pel contrari, si no tenim molts alumnes, reduir a tres els amics del protagonista, o a dos els agents federals, o poden ésser dues les amigues de l'Estela.

*Existeix a la mateixa pàgina web, la versió per a 20 personatges.

ESCENOGRAFIA:

Ha de representar el saló d'una casa familiar, amb quatre portes (dues a cada costat), un sofà central, un moble —aparador— situat darrere del sofà, però a la vista del públic, sobre el qual hi haurà algun objecte decoratiu, com un gerro amb flors, per exemple.
Si no es disposa de les quatre portes, es poden emprar les portes pròpies de l'escenari o bastidors. A la dreta de l'espectador es trobarà la porta d'entrada a l'habitatge i, al fons, l'habitació d'en Joel; mentre que, en el costat esquerre, la primera porta serà la del dormitori d'Estela i la del fons, una amb diverses utilitats (les escales al pis superior, l'habitació dels pares de Joel i Estela, el bany de convidats.).

*Les entrades i sortides dels actors es realitzaran per la dreta o esquerra de l'actor o actriu.

PERSONATGES:

JOEL

Colla d'en JOEL: DANIEL
PAU
ARNAU
IRENE
CRISTINA
POL
AITOR
EDGAR

ESTELA *(germana gran d'en JOEL.)*

Colla de l'ESTELA: SARA
LAURA
ELENA
AITANA
BERTA

Mafiosos: SERGEI *(Cap, Mafiós.)*
DMITRY *(Ajudant.)*
VLADIMIR *(")*

Antiquaris: FRANÇOIS *(Antiquari francès.)*
MARIE *(Secretaria i ajudant d'en FRANÇOIS.*)

Agents del F.B.I.: SMITH
WILLY
JAMES
SCULLY
JOHN

VESTUARI I CARACTERÍSTIQUES DELS PERSONATGES:

JOEL i els seus AMICS: Són pre-adolescents entre els 12-15 anys. La seva roba serà actual i pròpia d'uns nois de la seva edat.

ESTELA i les seves AMIGUES: Són adolescents (16-18 anys). El seu vestuari serà el característic d'unes seguidores de les tendències i modes del moment. Elles es consideren unes noies «fashion» o «cool».

SERGEI, DMITRY i VLADIMIR: Són tres mafiosos russos, amb edats compreses entre els 30 i els 40 anys. Interpreten el paper dels malvats de l'obra, però és Sergi el que porta la veu cantant, perquè la seva intel·ligència és molt superior a la dels seus ajudants, la qual cosa s'evidencia durant el transcurs de la representació.
El seu vestuari pot estar compost per gavardina beix, pantalons foscos, corbata i el barret típic dels gàngsters de les pel·lícules. Si bé, cabria la possibilitat de substituir la gavardina per una americana negra o, també, vestir a Sergei de manera diferent dels seus companys per destacar la seva posició jeràrquica superior.
Igualment, existeix l'opció de canviar la nacionalitat dels tres per la italiana i que els seus noms siguin: Leonardo, Pietro i Donatello. En aquest cas, el seu accent passaria a ser italià.

FRANÇOIS DUPONT: És un antiquari francès d'allò més envanit i cregut. El seu abillament serà molt atrevit alhora que elegant; portarà un gran mocador a la mà, que farà servir per assecar-se la suor del front en instants de tensió, i unes ulleres de pasta molt originals.

MARIE: És l'ajudant de François Dupont. Està «enamorada» d'ell i la seva admiració es farà notar ja que, a certs moments, es queda embadalida mirant-lo, encara que l'ego de François no li deixi veure res més que la seva pròpia imatge en el mirall. És una mica maldestre en els seus moviments i el seu vestuari serà tot el contrari al del seu cap, és a dir, faldilla, camisa i barret de colors impossibles de combinar entre ells. Portarà sabates amb una mica de taló i mitjons.

Agents del F.B.I.: Tindran unes edats que abastaran entre els 20 i els 30 anys. La indumentària dels joves —Willy, James, Smith i John—, estarà formada per pantalons texans, caçadores —o americanes— de pell o texanes, i samarretes estretes. Tots aniran abillats de manera diferent i, gràcies al seu vestuari, podrà veure's el caràcter de cada personatge. Alguns d'ells portaran el cabell engominat i, en la seva primera aparició, podran lluir ulleres de sol.
En canvi, la roba de Scully, l'única agent femenina, estarà composta per pantalons, americana —o caçadora— de pell, sabates amb una mica de taló i la cabellera recollida en una coleta. És una dona segura de si mateixa, que ha de fer-se valer en un món d'homes.

NOTA DE L'AUTOR:

L'objectiu d'aquesta obra és que els nens i nenes tinguin una primera experiència dins del món del teatre, per això, he fugit d'arguments molt enrevessats, complicats i poc creïbles. Tot això es tradueix en un text àgil, dinàmic, replet de frases curtes i de fàcil aprenentatge, adequades a la seva edat i relacionades amb l'acció a realitzar.

Amb la finalitat de facilitar el treball a la persona que va a dirigir teatre, l'obra conté una gran quantitat d'acotacions, en les quals explico: escenografia, vestuari, característiques dels personatges i moviments dels actors —posada en escena— i algun que un altre gag, que faran les delícies del públic assistent.

Abans d'escriure teatre per a nens i joves, em trobava amb obres en les quals hi havia un únic protagonista amb una gran quantitat de text, mentre que la resta de personatges no tenien gens o gairebé gens, i el seu paper es limitava a, per exemple, fer d'arbre o núvol; el que no em semblava pedagògic. Per això, en les meves obres, he intentat que el protagonista no tingui un elevat nombre de frases i que la diferència entre la resta de personatges i ell, sigui mínima. Si per alguna raó, un personatge no té moltes escenes, aquesta diferència es compensa amb la representació d'un paper divertit o especial que es ficarà als espectadors en la butxaca. Tal és el cas de Marie o dels mafiosos Dmitry i Vladimir.

És molt important que els nens no relacionin el teatre amb una experiència avorrida, plena de paraules sense significat. A més, hem d'aconseguir que els actors es moguin per l'escena amb molta naturalitat i dinamisme, i no que es limitin a romandre estàtics dient un text, repetint-lo com si fossin lloros.

Tant el públic com els actors han de gaudir del teatre com si es tractés d'un joc, d'un viatge a la imaginació. Han de desprendre's d'ells mateixos per ser l'altre… el seu personatge.

Tot el que el nen o nena somia, es pot representar damunt de l'escenari.

El teatre, com tota expressió artística, és —per sobre de tot— un acte de llibertat.

Com a autor d'aquesta obra, el procés es completa amb la representació de la mateixa. Per això, agrairia, encaridament, que se'm fes arribar via telemàtica, a la següent adreça de correu electrònic, tente.ca2017@gmail.com material visual —fotos o vídeos—, de les posades en escena que s'hagin dut a terme.

Gràcies,

Vicente Cañón

ESCENA 1

(És la casa dels senyors Penya. Avui no són a casa, però sí els seus fills: L'ESTELA i el JOEL, que aprofiten l'absència dels seus pares per convidar els seus amics a passar la nit.)

ESTELA: *(Entrant per l'esquerra i cridant.)* Joel, on ets? *(Petita pausa.)* Joel!
JOEL: *(Entrant pel fons a la dreta.)* Què vols?
ESTELA: Què, què vull? Doncs m'agradaria saber... perquè has tornat a tocar coses de la meva habitació?
JOEL: És que buscava algun llibre d'aventures...

(ESTELA, amb el braços creuats, en senyal d'estar molt enfadada, romandrà en silenci fent sentir molt incòmodament en JOEL.)

JOEL: És que... ahir... volia llegir i...

(L'ESTELA segueix sense dir res i en JOEL cada cop està més avergonyit.)

JOEL: Ja saps que m'agraden molt les "pel·lis" i els llibres d'aventures i *(Mira a la seva germana, que continua en la mateixa postura.)* Està bé! No tocaré res sense demanar-te abans el teu permís.
ESTELA: Això espero, germanet. La meva habitació és sagrada!

(Truquen a la porta.)

ESTELA: Ves a obrir, són les meves amigues que venen a passar la nit.
JOEL: Jo també he convidat uns amics.
ESTELA: Mira que bé! Els pares no hi son i tu aprofites per portar gent a casa.
JOEL: Tu també has convidat les teves amigues.
ESTELA: Nen! Vull recordar-te que sóc la teva germana gran, d'acord? *("xula".)* I aquí ara mano jo, entesos? Així que no vull els teus estúpids amics... voltant per aquí.
JOEL: Però és que demà es el meu aniversari i jo volia...
ESTELA: *(Tallant-lo.)* Vols callar i obrir la porta, abans que marxin.
JOEL: *(Sortint per la dreta.)* Sí, ja hi vaig.
ESTELA: *(Amb menyspreu.)* Aniversari? A qui l'importa que sigui el teu aniversari?

ESCENA 2

(Per la dreta, entren la LAURA, la SARA, l'AITANA, la BERTA i l'ELENA, les amigues de l'ESTELA. Com ella, són adolescents una mica cregudes.)

JOEL: *(Al grup de noies.)* Passeu, és aquí.
ESTELA: *(Sobreactuant al veure a les seves amigues.)* Hola! "Ties"! Com esteu?
AITANA: "Guai", i tu?
ESTELA: "Superguai"!
LAURA: Ens ho passarem genial!
NOIES: Sí!
SARA: *(Treu el seu telèfon mòbil.)* Noies... el nostre primer... "selfie".

(Les sis joves es fan una fotografia amb el telèfon mòbil i posaran traient "morrets" i adoptant una postura antinatural.)

BERTA: Estela, anem a escoltar música a la teva habitació?
ESTELA: Sí! Ah! Sabeu, els meu pares m'han comprat l'últim CD del Bruno Marx.*
ELENA: Quina passada, tia.
LAURA: Deu ser al·lucinant!
SARA: Vinga anem a escoltar-lo.
ESTELA: Sí, anem. *(Al JOEL.)* I tu, ara, no entris a la meva habitació per a res, eh? Agafa un llibre dels teus o millor, pots entretenir-te amb una "pel·li" d'aventures.
AITANA: *(Pèl JOEL.)* Això, i si vol entrar... que truqui abans.

(Truquen a la porta.)

BERTA: *(A en JOEL en to de burla.)* Criat, ves a obrir... ràpid!

(En JOEL surt, per la dreta.)

SARA: *(A l'ESTELA.)* Esperem algú?
LAURA: *(A l'ESTELA.)* No hem diguis que vindrà el teu cosí Marc?

(La SARA, la LAURA, l'AITANA, la BERTA i l'ELENA criden histèriques.)

ELENA: Què bo que està!

(La SARA, la LAURA, l'AITANA, la BERTA i l'ELENA tornen a cridar histèriques.)

ESTELA: *(Amb menyspreu.)* No, ja m'agradaria a mi. Són uns amics del meu germanet que venen a passar la nit.

(La SARA, la LAURA, l'AITANA, la BERTA i l'ELENA emeten una exclamació de decepció.)

** Pot canviar-se per un cantant o grup que sigui moda en aquell moment de la representació.*

ESCENA 3

(Entra, per la dreta, en JOEL acompanyat dels seus amics en PAU, en POL, l'AITOR, l'ARNAU, en GABRIEL i en DANIEL.)

JOEL: *(Fent les presentacions.)* Ells són els meus amics.

(Les adolescents es limiten a observar, immòbils i amb cert aire de superioritat cap als amics d'en JOEL que, morts de vergonya, intenten apropar-se a saludar-les.)

DANIEL: *(Saludant les noies.)* Hola!
POL: *(A les noies)* Com va tot?
ESTELA: *(Als amics d'en JOEL.)* Deixeu-vos de romanços...
SARA: ...i no toqueu res.

(Els amics d'en JOEL es senten molt cohibits.)

ESTELA: *(A en JOEL.)* I tu, germanet, no vull que toqueu res ... Queda entès?
JOEL: *(Immòbil.)* Perfectament.
LAURA: *(A les seves amigues.)* Anem, ties.
SARA: *(Torna a treure el seu mòbil.)* Noies... "selfie".

(Les noies tornen a fer-se una fotografia amb el telèfon mòbil i posaran traient "morrets" i adoptant una postura antinatural.)

NOIES: Anem!

(Surten les sis, per l'esquerra, com si fossin supermodels.)

ESCENA 4

EDGAR: *(A en JOEL.)* Sempre és així la teva germana?
JOEL: No, què va! El que passa, és que davant de les seves amigues, es fa la *(imitant a la seva germana i les seves amigues.)* "super cool".
PAU: Vaja! *(A en JOEL.)* Sembles poc animat per celebrar demà el teu aniversari.
JOEL: Home! a tu què et sembla? Els meus pares no hi són i...
ARNAU: Així doncs, ni festa, ni regals?
JOEL: Aquest any no ...quin pal, menys mal que heu pogut venir vosaltres.
AITOR: Noi, per això estem els amics, no?

(Per animar a en JOEL, el seus amics l'envolten fent pinya.)

(Truquen a la porta.)

JOEL: *(Intrigat.)* Qui serà?
DANIEL: Esperes algú?
JOEL: *(Sortint d'escena.)* No, no espero a ningú.

(Per l'esquerra, entren l'ESTELA i les seves amigues.)

SARA: *(A en DANIEL.)* Qui és?
ELENA: No serà en Marc?

(La SARA, l'AITANA, la BERTA, la LAURA i l'ELENA criden histèriques.)

LAURA, AITANA i BERTA: *(Com si resessin.)* Que sigui ell, si us plau, si us plau...

JOEL: *(Entra amb una capsa a les mans.)* Un repartidor m'ha donat aquest paquet per a mi.

(En JOEL, es dirigeix al sofà. Obre el paquet i treu una escultura, molt estranya i lletja. Tots la miren estranyats.)

ESTELA: *(Mirant-se l'escultura.)* Germanet... quina cosa tan horrible.

(Les amigues de l'ESTELA posen cara de fàstic i assenten amb el cap.)

DANIEL: *(Assenyalant l'interior de la caixa.)* Mira! té una nota.
LAURA: *(Llegint-la en veu alta.)* Desitgem que t'agradi el nostre regal, els teus pares.
SARA: Quin fàstic de regal!
ELENA: Quina "horterada".
AITANA i BERTA: Quin horror!
ESTELA: *(Burleta.)* Quina llàstima, germanet... Tu no volies la "pel·li" dels *Pirates del Carib*? *(A les seves amigues.)* Noies, anem a la meva habitació a continuar la festa.
SARA: Però abans... *(A les seves amigues.)* "Selfie".

(Les sis noies tornen a fer-se una fotografia amb el telèfon mòbil i posaran traient "morrets" i adoptant una postura antinatural. Després sortiran caminant com supermodels per l'esquerra.)

JOEL: *(Als seus amics.)* No entenc el perquè d'aquest regal?
ARNAU: Ho sento, però no conec els gustos dels teus pares.

(Els amics d'en JOEL es miren entre ells, estranyats per la misteriosa escultura.)

(Truquen a la porta.)

ESCENA 5

JOEL: Què estrany! *(Tots es miren, sense comprendre qui pot ser aquest cop.)* Vaig a veure qui serà. *(Surt, per la dreta a obrir.)*
DANIEL: *(Apropant-se a la dreta i espiant.)* És un senyor i una senyora. *(Ràpidament torna al costat dels seus amics, al centre de l'escena.)*

(En JOEL entra, seguit pel senyor FRANÇOIS i la seva ajudant MARIE. Són antiquaris francesos.)

JOEL: Passin, si us plau,
FRANÇOIS: *(Nerviós, ho mira tot.)* On és?
POL: On és, el què?
MARIE: Nen, sembles ruc, volem veure la figura.
FRANÇOIS: Hem vist el repartidor. L'ha deixada en aquesta casa.
JOEL: *(Obrint la caixa i mostrant l'estranya figura.)* Mirin, és aquesta?

(Els dos antiquaris resten meravellats en veure la Venus de Racadam tan d'a prop.)

MARIE: *(Bocabadada.)* "Oui".
FRANÇOIS: "Mon dieu!", la Venus de Racadam, és preciosa. *(A en JOEL.)* Nen, quant vols per la figura?
MARIE: Demana el que vulguis.
JOEL: Ho sento, però no està a la venda. És un regals del meus pares.
FRANÇOIS: Però, nen, no siguis ruc!
MARIE: No perdis aquesta oportunitat de fer-te ric!
JOEL: *(Li treu de les mans la figura a en FRANÇOIS.)* Ho sento!
AITOR: *(Als antiquaris.)* Ja han sentit el meu amic.
EDGAR: *(Anant cap a la porta.)* Si us plau, si són tan amables...
FRANÇOIS: *(Ofès i sobreactuant.)* "Oui"! Marxem. *(Amenaçant-los.)* Però, això no quedarà així. Ja ens tornarem a veure.
MARIE: Aquesta figura serà nostra, encara que l'hàgim de ro...
FRANÇOIS: Calla, Marie!

(Els antiquaris surten de l'escena, acompanyats de l'ARNAU, per la dreta.)

DANIEL: Quina gent més estranya.
PAU: *(Sense deixar de mirar la Venus.)* No entenc res. Si és molt...
ARNAU: *(Entrant.)* Pel que sembla... és molt valuosa.
PAU: *(Mirant-la amb curiositat.)* Escolta, Joel, per què no anem a la teva habitació a veure si troben a Internet, informació d'aquesta... *(Llegeix, en veu alta, la placa situada a la basa de la figura.)* "Venus de Racadam".
JOEL: Sí, és clar.
DANIEL: Bona idea, anem tots.

(Surten tots pel fons a la dreta, portant l'escultura.)

ESCENA 6

(S'escolta un soroll de vidres trencats i poc després entren, pel fons a l'esquerre, tres homes de la màfia russa, mirant per tots els costats.)

SERGEI: *(A DMITRY.)* Dmitry, vigila si hi són les noies, a l'habitació.
DMITRY: Sí, Sergei; si les noies són a l'habitació, ara mateix, vigilo. *(Surt per l'esquerra.)*
SERGEI: *(Obrint la caixa buida.)* Sí, aquí esta la caixa. La sento molt a prop.
VLADIMIR: *(Mirant la caixa i imitant a SERGEI.)* Molt a prop la sento.
DMITRY: *(Entrant per l'esquerra.)* Sí, Sergei; la noia està a la seva habitació amb unes amigues.
SERGEI: Vladimir. (*VLADIMIR es col·loca en posició de soldat a punt de rebre ordres, al costat de SERGEI.),* tu ara podies anar a veure on és el nen.
VLADIMIR: Sergei, jo puc anar a veure on està el nen. Què et sembla?

(Com SERGEI no respon i no deixa de mirar a VLADIMIR, aquets surt pels fons a la dreta.)

SERGEI: Dóna't manya, si no portem la figura a Mijaíl, ens farà... *(Gest de tallar-se el coll.)*
VLADIMIR: *(Entrant pel fons a la dreta.)* Sergei, el nostre nen està a l'habitació amb altres nens.
SERGEI: Però la figura, has vist la figura?
VLADIMIR: La figura, l'he vista?
SERGEI: Sí, això.
VLADIMIR: No, no l'he pogut veure.

(Truquen a la porta.)

SERGEI: Ràpid... amaguem-nos!
DMITRY: Amaguem-nos... ràpid!
VLADIMIR: Amaguem-nos... ràpid!

(En SERGEI, VLADIMIR i en DMITRY s'amaguen darrera d'un moble situat al fons i centrat a l'escena.)

ESCENA 7

(Entren a l'escena, pel fons a la dreta, en JOEL i els seus amics.)

JOEL: Vaig a veure qui és. *(Surt, per la dreta a obrir la porta.)*
ESTELA: *(Entrant a l'escena, per l'esquerra, amb les seves amigues, molt nervioses.)* Han tornat a trucar?
SARA: *(A l'ESTELA.)* Serà el teu cosí Marc?

(La SARA, la LAURA, l'AITANA, la BERTA i l'ELENA criden histèriques.)

LAURA: *(Nerviosa.)* Calleu, que ens sentirà.

(La SARA, la LAURA, l'AITANA, la BERTA i l'ELENA comencen a pentinar-se en un segon i després romandran immòbils, mirant cap la porta d'entrada, en una postura gens natural.)

JOEL: (*Entrant per la dreta, amb companyia de la IRENE i la CRISTINA, companyes de classe.)* Irene, Cristina... Passeu.

(Les NOIES, en veure a la Cristina i la Irene, deixen les seves incòmodes postures.)

ESTELA: *(Contrariada, per a la IRENE i la CRISTINA.)* Què fan aquestes aquí?
JOEL: Les he convidades jo.
SARA: *(Impertinent.)* Convidades, per a què?
ARNAU: *(Per la Cristina i la Irene.)* És que el seu pare es arqueòleg i ens han portat un llibre en el que es parla de l'escultura que li han regalat en Joel.
CRISTINA: *(Aixecant el llibre que porta)* Aquí el tenim!
AITANA: *(Decebuda.)* Un llibre?
ELENA: Jo prefereixo veure fotos del Mario Casas.*
SARA: Sí, perquè veure fotos de estàtues... Quin rotllo.
BERTA: *(Burleta.)* Vosaltres sí que sabeu com divertir-vos. Eh?
ESTELA: *(A les seves amigues.)* Anem, ties.
SARA: Sí, però abans... *(Treu el seu mòbil.)* Noies... "Selfie".

(Les sis noies tornen a fer-se una fotografia amb el telèfon mòbil i posaran traient "morrets" i adoptant una postura antinatural.)

ELENA: Noies, que no decaigui la festa!
NOIES: Sí, anem!

(Després sortiran caminant com supermodels per l'esquerra. Els amics d'en JOEL esperen que surtin de l'escena per poder parlar tranquils.)

IRENE: Què passa amb tantes presses?
CRISTINA: No vegis el rotllo que li hem explicat els nostres pares, per poder venir.
PAU: *(A la CRISTINA i la IRENE.)* Heu trobat alguna cosa sobre l'escultura al llibre?
IRENE: Encara no.
CRISTINA: *(A en JOEL.)* Joel... Podem veure la figura?
JOEL: És clar.
CRISTINA: Estem impacients per veure-la d'a prop.
IRENE: *(A la resta d'amics.)* Quin misteri!
ARNAU: La figura està a la seva habitació. *(Per al JOEL. A la resta.)* Anem?

(Surten tots pels fons a la dreta.)

** Famós actor jove admirat per les adolescents. Pot esmentar-se qualsevol altre actor —o cantant— maco que estigui de moda en el moment de representar l'obra.*

ESCENA 8

(Tots tres MAFIOSOS surten del seu amagatall.)

SERGEI: *(Sortint.)* Uf! Quasi ens veuen. Quin munt de nens.
DMITRY: *(Sortint.)* Uf! Quin munt de nens.
VLADIMIR: *(Sortint.)* Quasi ens veuen.
SERGEI: *(Passeja nerviós per l'escena i, darrera d'ell els seus ajudants.)* Hem d'emportar-nos la figura.
DMITRY i VLADIMIR: La figura hem d'emportar-nos.
SERGEI: Costi el que costi.
DMITRY i VLADIMIR: Costi el que costi.
SERGEI: Voleu fer el favor, de no repetir tot el que jo dic.
DMITRY i VLADIMIR: *(Que no són del tot conscients que actuen com lloros de repetició.)* Jo?

(S'escolta un soroll i els MAFIOSOS resten immòbils, en una postura molt exagerada i ridícula, que dóna a entendre que s'han espantat.)

SERGEI: Silenci! *(Assenyalant cap a la dreta.)* Mireu per la finestra si entra algú.
DMITRY: Entra algú per la finestra.
VLADIMIR: Silenci!

(SERGEI fa un senyal amb el cap per què el segueixin a amagar-se, de nou, al seu amagatall, darrera del moble del fons. Els seus ajudants obeeixen, sense deixar de mirar per tot arreu.)

ESCENA 9

(Per la dreta entren en FRANÇOIS i la MARIE, tots dos caminen de puntetes i la MARIE porta una rèplica de la Venus de Racadam a les mans.)

FRANÇOIS: *(Parlant en veu baixa, per només ser escoltat per la MARIE.)* Entra, Marie i ves amb compte de no fer soroll.
MARIE: *(Portant la rèplica de la Venus de Racadam.)* Sí, François. I es pot saber què farem ara?
FRANÇOIS: No siguis bleda. Doncs, deixar aquesta rèplica i emportar-nos l'original.
MARIE: *(Mirant-lo enamorada.)* Que intel·ligent ets!
FRANÇOIS: *(Cregut.)* Ja ho sé! *(Es fa un petó a la punta dels dits i després els posa a les seves gal-tes per besar-se a si mateix.)* I ara, ves a per la nostra escultura.
MARIE: Immediatament, François.

(MARIE surt de l'escena pel fons a la dreta.)

FRANÇOIS: Si no fos per mi, la Marie estaria despatxada. Però sóc tan guapo i tan bona persona... *(Torna a besar-se a si mateix, a ambdues galtes.)*

MARIE: *(Entrant pel fons a la dreta, molt espantada.)* François!
FRANÇOIS: Shhhh!!! No cridis!
MARIE: François...pots venir un moment?
FRANÇOIS: Què passa?
MARIE: Cada cop hi ha més gent en aquesta casa. Vine de pressa!
FRANÇOIS: Ja vinc. *(A la MARIE que s'ha quedat immòbil , admirant-lo.)* Anem, Marie... "Allons! Vite, vite".

(En FRANÇOISE surt de l'escena i, darrera d'ell, la MARIE com un gosset. Surten tots dos pel fons a la dreta.)

ESCENA 10

(Els tres mafiosos treuen el cap des del seu amagatall i SERGEI camina fins al mig de l'escena.)

SERGEI: Ja podeu sortir. Qui era aquest tipus?
DMITRY: Aquest tipus...
VLADIMIR: Qui era?
SERGEI: *(Fart.)* Això, ja ho he dit jo. No sé qui és. Però ell vol el mateix que nosaltres, la Venus de Racadam.
DMITRY: La Venus de Racadam.
VLADIMIR: La figura que volem nosaltres.
SERGEI: *(Parla i vocalitza molt lentament per a què els seus ajudants entenguin les seves ordres.)* Mira, farem una cosa. Anirem al pis de dalt a veure si troben alguna pista de la nostra escultura.

(*DMITRY i VLADIMIR no deixen de mirar cap a dalt per entendre el pla d'en SERGEI.)*

DMITRY: *(Pensa una mica i després té una idea.)* Sergei, podríem anar al pis de dalt.
VLADIMIR: *(Pensa una mica i, després, se l'acut alguna cosa.)* Hmm... què et sembla?

(SERGEI surt pel fons a l'esquerre, sense dir res i esbufegant.)

VLADIMIR: ...A veure si dalt trobem alguna pista de la nostra escultura.

(Els dos ajudants no s'han adonat que SERGEI ja no està al seu costat i molt espantats, surten tots dos.)

DMITRY y VLADIMIR: Espera, Sergei!!!

ESCENA 11

(Per la dreta entra en JAMES. En aquest moment pot sonar la banda sonora d'alguna sèrie de televisió com: "Expediente X", "Misión impossible" "C.S.I.", etc.)

JAMES: *(Fa una entrada molt típica de les pel·lícules d'acció. Un cop ha comprovat que tot està tranquil, xiula per avisar als seus companys.)* Ja podeu entrar.

(Entren per la dreta, la resta de policies són: JOHN, SMITH, SCULLY i WILLY, tots són agents del F.B.I.. Tots són nord-americans i parlaran català amb un accent molt pronunciat americà.)

SMITH: *(Entrant i mirant, per tot arreu. A JAMES.)* Estàs segur que la figura és aquí?
JOHN: *(Llegint un petit bloc de notes.)* L'agencia de repartidors m'ha assegurat que un paquet d'uns cinc quilos ha estat portat en aquesta adreça.
SCULLY: *(Estranyada.)* No acabo d'entendre què fa una figura tan valuosa com la Venus de Racadam, a una casa tant normal com aquesta.
WILLY: *(Fent servir un aparell per buscar fenòmens estranys.)* Això és el que sembla, una casa normal, però podria ser una base secreta d'O.V.N.I.S.
SCULLY: Que pesat! Tu veus ovnis a tot arreu.
JOHN: *(Setciències.)* A la Venus de Racadam, se li atribueixen poders mols estranys i forces mai conegudes en aquest planeta.
SMITH: No m'estranya que hi hagi tanta gent interessada en aconseguir-la.
JAMES: Ja heu vist la finestra trencada. Aquí dintre hi ha alguna cosa sospitosa.
SMITH: Sí, aquí dintre està passant alguna cosa estranya.

ESCENA 12

JOEL: *(Entrant amb companyia dels seus amics, pel fons a la dreta. Bocabadat per les inesperades visites.)* Qui són vostès?
SMITH: *(Fa un gest per donar a entendre que, de tots, és ell qui mana.)* Som...
AGENTS: *(Traient a la vegada la seva placa.)* Agents del F.B.I.
WILLY: Venim seguint la pista d'una escultura molt valuosa.
IRENE: La Venus de Racadam?
SMITH: La mateixa. L'han vista?
PAU: És a la habitació d'ell. *(Pel JOEL.)*
SCULLY: *(Als NOIS.)* Saps si algú s'ha interessat per l'escultura?
ARNAU: Sí, senyor, un antiquari. El senyor....
JAMES: François Dupont.
DANIEL i ARNAU: Sí, aquest!
JOEL: Però... què té d'especial la meva escultura?
JAMES: Es creu que aquesta figura ve d'un altre planeta.
SCULLY: Podria ser la reproducció d'un extraterrestre.
CRISTINA: *(A la IRENE, fent burla.)* Doncs què lletjos són.
IRENE: Ni que ho diguis!

SCULLY: *(A la CRISTINA i la IRENE.)* Perdoneu, noies; però es tracta d'una de les escultures més enigmàtiques de la nostra era.
CRISTINA. *(Avergonyida.)* Ho sento.
IRENE: *(Avergonyida.)* Només estaven bromejant.
WILLY: *(A en JOEL i els seus amics.)* Esteu segurs que ningú més ha vingut a buscar-la?
POL: No, senyor. Per què?
WILLY: Perquè ens han informat que el famós mafiós rus Mijaíl Nóvikov, degut als poders ocults de l'escultura, vol convertir-la en un arma letal.
JOHN: I és possible que aquest home faci qualsevol cosa per aconseguir-la.
JAMES: *(Als NOIS i NOIES.)* Heu d'anar amb molt de compte.
SMITH: *(Al JOEL i els seus amics.)* Sabeu què farem, nois? Farem guàrdia a la porta, per assegurar-nos que no entri cap persona estranya a la casa, mentre venen més reforços.
SCULLY: *(Al JOEL.)* Així que torneu a la vostra habitació i vigileu d'a prop la figura.
JOHN: *(Als seus companys.)* Heu sentit? Tots fora, a vigilar.
JAMES: *(Als NOIS.)* Al mínim soroll estrany... crideu-nos.

(En JOEL i la seva colla, assenteixen amb el cap, incapaços d'articular cap paraula.)

SMITH: *(Donant ordres.)* Anem, cadascú al seu lloc.

(Surten tots els agents, per la dreta, amb els mateixos gestos exagerats que van fer a la seva entrada. JOEL i els seus amics, després de veure com han sortit, es miren entre ells, al·lucinant amb tot el que està passant.)

EDGAR: El F.B.I.! Com a les pel·lícules!
AITOR: Tot això que està passant és molt fort.
JOEL: *(Preocupat)* Crec que hauria de trucar els meus pares.
PAU: I fer-los malbé el seu cap de setmana?
DANIEL: Pobrets; deixa'ls tenir, al menys, un parell de dies romàntics.
IRENE: A més, ells van deixar a la teva germana com a responsable. No?
JOEL: Sí... suposo.

ESCENA 13

(S'escolten crits a l'habitació de l'ESTELA.)

ESTELA: *(Entrant, per l'esquerra, amb companyia de les seves amigues.)* Joel, què fa el teu fastigós hàmster al lavabo petit?
JOEL: Ho sento, vaig posar la seva gàbia a la galeria per netejar-la i potser es va escapar.
LAURA: *(Marcial, senyalant cap l'esquerra.)* Entra ara mateix i agafa'l.

(El JOEL, l'ARNAU, l'EDGAR, en POL, l'AITOR en PAU i en DANIEL entren a l'habitació de l'ESTELA.)

SARA: *(Per a la CRISTINA i la IRENE.)* Encara sou aquí?
CRISTINA: Estem buscant alguna cosa de l'escultura, a un llibre del meu pare.

ELENA: *(Burlant-se.)* A sí? Què interesant.
AITANA: *(Xiuxiuejant a les seves amigues.)* Aquestes deuen ser les "empollones" de la classe.
LAURA: *(També burlant-se.)* Quina cosa més perillosa... no?
IRENE: Ah! Sabeu? No haurien de dir-ho, però, que hem parlar amb el F.B.I.
CRISTINA: *(Li dóna un cop de colze a la seva germana.)* Calla. No hem d'explicar res a ningú.

(La SARA, l'ELENA, l'ESTELA, l'AITANA, la BERTA i la LAURA no es creuen res i amb la seva expressió li fan saber a la CRISTINA i La IRENE.)

ESTELA: *(Per a la CRISTINA i la IRENE.)* Aquestes al·lucinen en color.
LAURA: Em sembla que veieu moltes sèries de televisió.
BERTA: *(Burlant-se.)* El F.B.I.?!
ELENA: Quin bon acudit.
LAURA: Va, tornem a dintre.
SARA: Noies, fa temps que no ens fem un... *(Treu el seu telèfon mòbil.)* "Selfie".

(l'ESTELA i les seves amigues es fan una fotografia, posant "morrets" i posant-se en una postura antinatural. Poc després, surten totes per l'esquerra, caminant com supermodels, sense deixar de mirar la CRISTINA i la IRENE.)

CRISTINA: Estava segura que no ens creurien.
IRENE: Sí, jo també.
CRISTINA: *(A PAULA.)* Més val que anem a donar-li un cop de mà en Joel.
IRENE: Sí, anem-hi.

(Surten per l'esquerra.)

ESCENA 14

(Entren, pel fons a l'esquerra, els mafiosos russos, carregats amb la Venus de Racadam.)

SERGEI: *(Orgullós de la seva idea.)* Heu vist com era bona idea això de deixar anar el hàmster.
DMITRY: Sí, és una bona idea això de deixar.... *(Adonant-se.)* Ja ho sé, ho estic repetint.
SERGEI: Bé, vigileu si tenim la sortida lliure.
VLADIMIR: *(A en SERGEI.)* Què et sembla si vigilo si tenim la sortida lliure?
SERGEI: *(Resignat.)* Molt bona idea.

(VLADIMIR, surt per la dreta, amb un gran somriure.)

DMITRY: *(Sortint per acompanyar en VLADIMIR.)* Vladimir, espera'm.
SERGEI: *(Mirant al cel, implorant paciència.)* Qualsevol dia d'aquests els envio amb la seva família.

(Per la dreta, entren els dos AJUDANTS de SERGEI, molt espantats i nerviosos.)

DMITRY: *(Entrant, espantat.)* Sergei, Sergei... els federals estan...

VLADIMIR: Els americans del F.B.I.
SERGEI: Però, aquest estan a tot arreu! Què fem ara?
DMITRY i VLADIMIR: Ara què fem?
SERGEI: Amagueu-vos. *(Sortint per fons a l'esquerra.)*

(DMITRY y VLADIMIR han tornat a quedar-se immòbils per pensar una solució, però aquesta triga uns segons en arribar.)

DMITRY: *(Surt darrera d'en SERGEI.)* Ja ho tinc...
VLADIMIR: *(Surt darrera d'en DMITRY.)* Amagar-nos.

(Els dos AJUDANTS s'adonen que en SERGEI ja no hi és al seu costat i molt espantats segueixen les ves passes.)

DMITRY Y VLADIMIR: Sergei... ¡Espera!

ESCENA 15

(Entren, pel fons a la dreta, l'antiquari i la seva ajudant.)

FRANÇOIS: Però on és la meva escultura?
MARIE: *(Preocupada.)* Fa un moment hi era a l'habitació? Estic segura. *(Per la rèplica.)* Puc deixar-la? És que pesa molt.
FRANÇOIS: Està bé, deixa-la un moment. *(Pensant.)* Deixa'm pensar.
MARIE: *(Deixant-la a un racó de l'escena, al prosceni.)* Aquí, molt bé.
FRANÇOIS: "Voilà" Ja ho tinc! Anirem al pis de dalt.
MARIE: *(Admirant-lo.)* Que intel·ligent ets!
FRANÇOIS: *(Cregut, com sempre.)* Jo ho sé. *(Es torna a donar dos petons a si mateix. Surt pel fons a l'esquerra.)* Anem!
MARIE: *(Mirant la figura i parlant per a ella.)* Suposo que no caldrà portar-la al pis de dalt? *(Buscant en FRANÇOIS.)* François. Espera... *(Surt pel fons a l'esquerra.)*

ESCENA 16

SERGEI: *(Entrant, pel fons esquerra, amb en DMITRY i en VLADIMIR.)* Vinga, a veure si podem sortir per la porta de la galeria. Vinga ràpid.
DMITRY: *(Carregant amb la Venus de Racadam.)* És que pesa molt...
SERGEI: Està bé, aniré jo a fer una ullada; vosaltres us quedeu aquí. Però amagueu-vos, per si entra algú!
DMITRY: Sergei, nosaltres podríem amagar-nos per si entra algú.
VLADIMIR: *(Que es creu que l'idea es seva.)* Què et sembla?

SERGEI: *(Resignat.)* Molt bona idea. *(Sortint per la dreta.)*
DMITRY: *(Buscant un lloc per amagar-se, veu la rèplica de l'escultura.)* "Òndia"!!! Però si n'hi ha una altra d'igual.
VLADIMIR: *(Mirant la còpia.)* Aquesta sembla més bonica.

(Els dos AJUDANTS "somiatruites" de SERGEI es miren entre ells, còmplices i en VLADIMIR fa el canvi de les dues escultures. Tots dos MAFIOSOS somriuen per la seva genialitat.)

VLADIMIR: Què content es posarà en Sergei.
DMITRY: Però no li diré fins que... *(Pensant per a ell.)* no ens digui, que també tenim bones idees.
VLADIMIR: Això mateix, i ara anem a amagar-nos.
DMITRY: *(Per la proposta d'en VLADIMIR.)* Quina bona idea!
VLADIMIR: *(Sorprès de si mateix.)* As vist?

(S'escoltaran veus fora de l'escena, i en DMITRY i en VLADIMIR s'amaguen tots dos darrera del moble del fons.)

ESCENA 17

(En DANIEL, l'ARNAU, l'AITOR, en POL, l'EDGAR, en PAU, en JOEL, la CRISTINA i la IRENE entren a l'escena, per l'esquerra.)

JOEL: *(Farà veure que porta un hàmster amagat a les mans.)* Pobret, quin espant haurà passat.
ARNAU: Portem-lo a la seva gàbia.
CRISTINA: Escolta, Joel, la teva germana és una manaire.
IRENE: I les seves amigues semblen unes cacatues.
CRISTINA: No paren de parlar dels nois.
IRENE: I també diuen que són fantàstiques i les més populars de "l'insti".
JOEL: Doncs, així tots els dies. Vinga, anem-hi.

(Surten TOTS pels fons dret.)

ESCENA 18

SERGEI: *(Entrant, per la dreta.)* Dmitry? On ets?
DMITRY: *(Sortint de l'amagatall.)* Sergei? On ets?
SERGEI: Vladimir, on ets?
VLADIMIR: *(Sortint de l'amagatall.)* Sergei, on ets?
SERGEI: Totes les portes de la casa estan vigilades!

(S'escolten sorolls i els tres MAFIOSOS resten immòbils.)

SERGEI: Silenci! Ve gent, amagueu-vos.
DMITRY: Amagueu-vos.
VLADIMIR: Ve gent.

(Els MAFIOSOS surten de l'escena, per la dreta. Com sempre, SERGEI encapçala la fuita i darrera els seus AJUDANTS.)

ESCENA 19

(Entren, pel fons dreta, en JOEL i els seus amics.)

JOEL: *(Buscant.)* On pot estar l'escultura?
PAU: Algú se l'ha emportat de la teva habitació, Joel.
DANIEL: Vaig a cridar els agents americans.
ARNAU:*(A en DANIEL.)* Espera, vinc amb tu.

(L'ARNAU i el DANIEL surten tots dos, per la dreta.)

POL: Què estrany em sembla tot això.
JOEL: Jo estic al·lucinant en colors!
AITOR i EDGAR: I nosaltres... encara més!

(Per la dreta, entren els agents federals, acompanyats d'en DANIEL i l'ARNAU.)

SMITH: *(Com sempre, controlant.)* Què passa, nois?
JOEL: La meva escultura ha desaparegut.
JAMES: És molt estrany perquè a la casa no ha entrat ningú.
JOHN: *(A l'SMITH.)* Senyor, li asseguro que per la meva porta no ha entrat ningú.
SCULLY: Joel, serà millor que entrem a l'habitació de la teva germana i li expliquem tot.
SMITH: Segurament, amb el nivell de decibels de la seva música, no s'hauran assabentat de res.
WILLY: *(A l'SCULLY.)* Això, és molt bona idea, ella no pot estar aliena al que està passant aquesta nit.
JOEL: *(Resignat.)* Com vulguin. La cambra és...
WILLY: Ja ho sabem. *(Mirant cap l'esquerra.)*
JAMES: *(A en JOEL.)* Recorda que ho sabem tot, perquè...
AGENTS DE L'F.B.I.: *(Treuen les seves plaques, alhora.)* Som l'F.B.I.

(Els AGENTS amaguen les seves plaques a la mateixa vegada, i surten tots per l'esquerra.)

ESCENA 20

(Entren en FRANÇOIS i na MARIE, pel fons esquerre.)

FRANÇOIS: *(Furiós.)* " Merde!" Res, a l'habitació dels seus pares no hi és.
MARIE: François, què podem fer?
FRANÇOIS: *(Buscant.)* On és la imitació?
MARIE: *(Atabalada buscant i poc després trobant-la.)* Que estrany! Juraria que l'havia deixada a un altre lloc. *(Li dóna l'escultura a en FRANÇOIS.)* Aquí la tens.
FRANÇOIS: *(Meravellat, observa l'escultura.)* "Mon dieu" No és per a res, però és idèntica a l'original. Aquests xinesos cada cop fam millor les imitacions. *(Més tranquil.)* Mira! Saps que farem.
MARIE: *(bocabadada a en FRANÇOIS.)* No, François.
FRANÇOIS: Marxarem i d'aquí a una hora, quan tothom estigui dormint, entrarem i farem el canvi.
MARIE: Que intel·ligent!
FRANÇOIS: *(Cregut i orgullós de si mateix, es torna a fer, ajudant-se de les seves mans, un petó a cada galta.)* Ja ho sé. Vinga, anem-hi ràpid. *(Surt per la dreta.) "Vite, vite!"*
MARIE: Espera, François. *(Surt carregada amb l'escultura darrera d'en FRANÇOIS.)* Com pesa!

ESCENA 21

(L'escena és buida. Pocs segons després entren, pel fons a la dreta, en JOEL i els seus AMICS.)

DANIEL: Heu vist com s'han posat les noies quan s'han presentat als agents nord-americans?
CRISTINA: Em sembla que s'han enamorat totes de cop.
IRENE: La teva germana semblava simpàtica i tot...

(TOTS riuen pel comentari de la IRENE.)

JOEL: Crec que hauria de trucar als meus pares i explicar-los el que està passant.
ARNAU: Ja, trucaràs demà!
POL: Sí, ara estaran dormint.
AITOR: *(Preocupat.)* Deixeu-nos de trucades i anem-hi cap a dintre, va!
IRENE: Ja heu sentit els agents de l'F.B.I.

(En aquest moment s'escoltaran sorolls estranys i TOTS s'espanten)

PAU: *(Amb molt por)* Anem a l'habitació d'en Joel. Hem d'amargar-nos!

(Tornen a escoltar-se els sorolls d'abans però, ara amb més intensitat i la colla de noies i nois, s'amaguen darrera del sofà. Entren a l'escena, per la dreta, en SERGEI, en VLADIMIR i en DMITRY.)

ESCENA 22

SERGEI: *(Furiós.)* Però sou estúpids! Mira que canviar l'escultura per una altra!
DMITRY: *(Porta la figura a les mans.)*Volíem donar-te una. Sorpreseta!
VLADIMIR: *(Amb un somriure congelat.)* Sí, una sorpreseta.

(SERGEI mira furiós a en DMITRY i a en VLADIMIR i aquests, deixen de riure de cop.)

SERGEI: Ara... què fem?
VLADIMIR: *(Imitant a en SERGEI.)* Què fem... ara?
SERGEI: *(Furiós a en DMITRY.)* Deixa-la, home! És una vulgar imitació.
DMITRY: Com és una vulgar imitació. Puc deixar-la?

(SERGEI assenteix amb el cap i DMITRY deixa l'escultura al terra, aprop del prosceni.)

SERGEI: Anem-hi a veure al nen, i fins que no ens doni l'original, no pararem. *(Surt pel fons a la dreta.)*
VLADIMIR: No pararen fins que...
DMITRY: ...no es digui on és l'original.

(Els dos AJUDANTS es queden uns segons "congelats" en una posició ridícula que representarà la típica d'uns homes "malvats". Després busquen a en SERGEI i, com no el troben al seu costat, surten tots dos pel fons a la dreta, molt espantats.)

En DMITRY i en VLADIMIR: Sergei... espera.

ESCENA 23

(Els NOIS i les NOIES treuen el cap de darrera del sofà.)

CRISTINA: Que fort!
IRENE: Qui són aquests?
DANIEL: Deuen ser els mafiosos enviats pel seu "capo", Mijaíl.
ARNAU: Quina por!
JOEL: Tot per la meva escultura.
PAU: *(Cridant espantat.)* Que ve més gent.
EDGAR: Ajupir-vos!
AITOR: De pressa!
IRENE: Això sembla la rambla!

(S'amaguen tots, darrera del sofà.)

ESCENA 24

(Per la dreta, entren en FRANÇOIS i la MARIE.)

FRANÇOIS: Vinga, Marie, aprofitem que no hi ha ningú, ja deuen estar tots dormint.
MARIE: Quina hora és?
FRANÇOIS: Falta poc per la mitja nit
MARIE: *(Bleda com sempre, mirant a en FRANÇOIS.)* I ara què fem?
FRANÇOIS: *(Imitant-la.)* Què fem? *(Li parla molt poc a poc.)* Doncs, buscar l'original i canviar-la per aquesta còpia.
MARIE: *(Admirant-lo.)* Què intel·ligent ets.
FRANÇOIS: *(Cregut.)* Ja ho sé. *(Torna a fer-se els seus típics petonets a si mateix. Veu l'escultura falsa.)* Marie, mira si sóc intel·ligent que he trobat la nostra escultura.
MARIE: On és?
FRANÇOIS: *(Agafant-la del terra, on l'havia deixat en DMITRY.)* "Voilà!"

(El JOEL i els seus amics treuen el cap per espiar i veure el canvi.)

MARIE: *(Fa el canvi de les escultures.)* Ja està, François, ja és nostra.
FRANÇOIS: Molt bé! Ara aquest nen estúpid no sabrà que la seva escultura és una barata imitació i famosa, Venus De Racadam. Tornarà, al meu museu particular.
MARIE: Què intel·ligent ets.
FRANÇOIS: *(Més cregut que mai. Torna a fer-se petons a si mateix.)* Ja ho sé. *(Tornant a la realitat.)* Bé, marxem d'aquí "immeditantement" . "Au revoir mes amies" *(Surt d'escena per la dreta.)*
MARIE: *(Carregada amb l'escultura.)* Com pesa la maleïda escultura: *(Surt darrera d'en FRANÇOIS.) Espera'm, François. (Sospira.)* Que guapo és!

ESCENA 25

(El JOEL i els seus amics surten de darrera del sofà i es dirigeixen cap a l'escultura.)

JOEL: *(Decebut.)* Aquesta és una imitació.
DANIEL: Aquest antiquari. Sempre m'ha fet mala espina.
ARNAU: Hauríem de cridar a la Policia.
IRENE: Sí, és bona idea.
CRISTINA: *(A en JOEL.)* Encara estan a l'habitació de la teva germana. *(Va cap a l'esquerra.)* Vaig a avisar-los.

(Entren en SERGEI, en VLADIMIR i en DMITRY, pel fons a la dreta.)

SERGEI: *(Als NOIS i les NOIES.)* Quiets! tots a seure al sofà, ràpid.

VLADIMIR i DMITRY: Ràpids, tots al sofà.

(La CRISTINA es reuneix amb els seus amics i, morts de por, obeeixen als MAFIOSOS.)

SERGEI: *(Veu l'escultura.)* Ah! Així què és aquí, on teniu la nostra escultura?
DMITRY: Ah! així què la nostra escultura...
VLADIMIR: ... és aquí?
POL: Senyor, aquesta no és la...
SERGEI: Silenci, nen!
DMITRY i VLADIMIR: *(Imitant el gest d'en SERGEI.)* Nen, silenci!
AITOR: Però, vostès qui són?
SERGEI: *(Per la CRISTINA.)* Tu, calla.
DMITRY i VLADIMIR: *(Per la CRISTINA.)* Calla, tu.
JOEL: Senyors, si us plau, aquesta escultura és una còpia.
DANIEL: *(Pel JOEL.)* El meu amic diu la veritat.
EDGAR: Sí, aquesta escultura és...

(Entren, per l'esquerra, els agents de l'F.B.I, portaran unes pistoles i exagerant com fan els policies a les pel·lícules d'acció del cinema o la televisió, apuntaran als mafiosos, que aixecaran les mans per fer-se entendre que es rendeixen.)

SCULLY i WILLY: L'original!
SMITH: Quiets, F.B.I.
JOHN: Queden arrestats en nom de l'F.B.I.
JAMES: Quiets! Mans en l'aire!
SERGEI: *(Amb molta por.)* Ja les pujo.
DMITRY i VLADIMIR: Les pujo... jo també.
JOHN: *(Per l'escultura d'en JOEL.)* Sí, Joel; aquesta és l'original!
JAMES: L'escultura que s'han emportat, el famós antiquari François Dupont i la seva ajudant...
SMITH: ...és una còpia
IRENE: I vostès com ho saben?
AGENTS: *(Creguts.)* Perquè nosaltres som l'F.B.I.

(Amaguen les seves pistoles.)

JAMES: *(Li vol donar l'escultura a en JOEL.)* Té, és tota teva.
JOHN: *(Aturant-lo.)* Un moment. Quina hora és?
DANIEL: *(Consultant l'hora al seu rellotge.)* Són les dotze i dos minuts.
JOHN: *(A en JAMES.)* Ara sí, li pots donar.
JOEL: No entenc res?
SCULLY: De seguida ho comprendràs tot.
WILLY: Veus, l'escultura té un paper. Obre'l.
SCULLY: Busca'l per sota.
JOEL: *(El troba.)* Sí, aquí està.
WILLY: El podries llegir en veu alta?
JOEL: *(Llegint un paper es dirigeix cap al prosceni.)* Hola, fill. Com no podem estar a la festa del teu aniversari, hem volgut donar-te el que per a tu serà el millor dels regals. No, no és aquesta escultura, sinó, viure una gran aventura de veritat. A que ha estat divertit? Per molts anys, fill. *(Mirant als AGENTS i als MAFIOSOS i adondant-se que tot ha estat un joc.)* Així que vosaltres...

SERGEI: *(Parlant sense accent rus.)* No! Nosaltres, no som mafiosos.
DMITRY: *(Parlant sense accent rus.)* Ni tant sols... russos.
DANIEL: *(Assenyalant als agents de l'F.B.I.)* I ells, tampoc són americans.
PAU: Són actors contractats pels teus pares.
SMITH: *(Parlant sense accent nord-americà.)* I les nostres pistoles són de joguina.

(Tots els actors que han interpretat ser de l'F.B.I., es miren, còmplices, i riuen.)

FRANÇOIS: *(Per la dreta, entrant i parlant sense accent francès.)* Hola a tots.
MARIE: *(També entrant per la dreta i parlant sense accent francès.)* Tot ha sortit, molt bé.
JOEL: *(Pel FRANÇOIS i la MARIE. Bocabadat.)* Vostès, tampoc?
FRANÇOIS: No, tampoc. *(Somriu.)* També formen part de la representació.
ESTELA: *(Entrant per l'esquerra, amb les seves amigues.)* Què passa aquí?
JOEL: *(Atabalat.)* Estela, resulta que els pares....
ESTELA: *(Deixant de ser la germana manaire. Ara està orgullosa del seu germà.)* Ja ho sé, ruquet! Jo també sóc còmplice d'aquesta representació.
ELENA: *(A en JOEL.)* Els teus pares volien fer-te un regal molt especial.
LAURA: *(A en JOEL.)* A tu, els llibres i les pel·lícules que més t'agrada quines són?
JOEL: *(Sense dubtar.)* Els d'aventures.
IRENE: Doncs, ja has tingut la teva aventura particular.
PAU: Quin regal millor, que viure una com a protagonista, oi?
JOEL: *(Que ara es conscient de tot i parlant a tots.)* A estat... "una passada"!

(Tots fan un aplaudiment, per celebrar que tot ha sortit molt bé.)

AITANA: *(Puja el volum de la veu, per se escoltada per tots.)* Escolteu, a la habitació de l'Estela, tenim preparades coses per veure.
SARA: I per menjar.
ELENA: *(A en JOEL.)* Ara entens el perquè no podies entrar?

(Les amigues de l'ESTELA riuen simpàtiques.)

SARA: Nois... *(Treu el seu mòbil.)* foto de grup!

(La SARA passa el seu mòbil a en FRANÇOIS que farà una fotografia al tot el grup.)

PAU: I ara tots a celebrar l'aniversari d'en Joel!
SERGEI: "Tonto", l'últim!
DMITRY i VLADIMIR: L'últim "tonto".

(Tots mirant sorpresos a en VLADIMIR i a en DMITRY.)

DMITRY i VLADIMIR: *(Rient.)* És broma!

(Tots dos "MAFIOSOS", es miren i es piquen de mans.)

AMICS del JOEL i de l'ESTELA, ARNAU i LAURA: Que comenci la festa!

(Surten tots, per l'esquerra fent gresca, menys el JOEL que resta a l'escena.)

JOEL: *(Agafant l'escultura per observar-la.)* Quin regalàs! Gràcies, pare; gràcies, mare. *(Deixa l'escultura i comença a sortir de l'escena, per l'esquerra.)* Ei! Espereu-me!! *(Surt de l'escena.)*

TELÓ

El misteri de la Venus de Racadam
Teatre juvenil
Copyright © Vicente Cañón
2019 Tarragona